

midlertidige Afvigelser fra den i Paragrafens første Led fastsatte Ordning. Jeg skal imidlertid dog strax herved bemærke, at det forekommer mig, at denne Slutningspassus er ikke er ganske klar; det er mig ikke fuldkomment indlysende, i hvilket Omfang der er tillagt Justitiarius Raadighed over Retten. Det blev blandt Andet forrige Aar omtalt, at den Bestemmelse, der indeholdes i § 8 i Forordningen af 28de Februar 1845 om, at en enkelt Assessor i Kriminal- og Politiretten altid skal holdes fri for Afdeling, for at han kan anvende hele sin Tid til Votering i Domsager, en stadig første Voterende, var uhenigtsmæssig. Jeg antager, at Slutningsbestemmelsen i § 1 giver Justitiarius Ret til at anvende denne Assessor, naar der er Grund dertil, i Afdelingerne. Men det forekommer mig, at Ordene have en langt videre gaaende Betydning, saa at de t. Ex. tillade Justitiarius til en Tid blot at lade der være een privat Politiretsafdeling, eller til en anden Tid t. Ex. tre Afdelinger for offentlige Politisagers Behandling m. v. ja, det forekommer mig, at saaledes som Bestemmelsen staaer, kunde der endogsaa være Spørgsmaal om, hvorvidt det ikke med Hensyn til simple Tyvs- Bedrageri- og Hæleri-Sager, der fremtidig efter § 1 skulle behandles som kriminelle Sager, afvigende iøvrigt fra den nu gjældende Lovgivning, skulde staae i Justitiarius's Magt at lade den nye Kriminal- og Politiret behandle dem i de nye Politiretter som Politisager efter Principet for Offentlighed og Mundtlighed. Klar og tydelig er Bestemmelsen ialtsald ikke. Hvad saaledes Rettens Organisation angaaer, er der skeet de Tanker, der gjerde sig gjældende isjor i Landstinget, fuld Dyldest, og ikke mindre er det Tilfælde med Hensyn til den Behandling, offentlige Politisager ville fremme til at nyde efter Udkastet. I saa Henseende var Lovudkastet isjor i høi Grad magert og mangelfuldt; det indskrænkede sig til at udtale, at Sagerne skulde behandles mundtligt og offentligt og „iøvrigt“, sagdes der, „efter de i det Hele for offentlige Politisagers Behandling nu i Almindelighed foreskrevne Regler“. Offentlighed og Mundtlighed var dekretet; men det blev fra Landstingets Side med Vægt gjort gjældende, at det

var ikke en Mundtlighed og Offentlighed, som man maatte ønske den, at Mundtligheds- og Offentligheds-Principet paa ingen Maade var skeet Dyldest ved den blotte Udtalelse; man gjorde opmærksom paa, at det at lade Offentlighed og Mundtlighed komme til Raaderum uden nogensomhelst Veiledning i Loven ikke kunde forsvares, og allermindst, naar der ikke var en Regulator over de 2 forskjellige Dommere, der skulde bringe disse nye Principer i Anvendelse i vor Retsforfatning. Det foreliggende Udkast erkjender fuldstændig Rigtigheden af disse Bemærkninger og har idetmindste delvis søgt at raade Bod paa Manglerne; naar jeg siger delvis, saa dog i et ret anseeligt Omfang, hvad det ærede Thing vil kunne begribe, naar det erindres, at Lovudkastet isjor talte 8 Paragrafer, medens det nu efter Hvielen vaagner med 19 Paragrafer. Der er nu givet Regler for, hvorledes de offentlige Politisager overhovedet skulle komme til Politiasdelingerne; der er givet Regler for, hvad der er endnu vigtigere, om Forhørs Optagelse, om, hvilken Betydning en Tilføjelse skal have; der er givet Regler for, hvilken Betydning Vægringen for at udtale sig skal medføre, og der er fremdeles givet Regler for, hvorledes der skal forholdes i Udeblivelsestilfælde, hvorved jeg dog strax skal tillade mig at bemærke, at disse sidste neppe ere aldeles fyldestgjørende. Der er givet Regler for Straffen for udeblivende Bidner, ligesom der er foreskrevet henigtsmæssigere Former for Bidnernes og Parternes Indkaldelse. Der er fremdeles i § 13 givet Regler for den Protokolførelse, der skal finde Sted i Politiretten; og for Behandlingen af de Tilfælde, hvor en Sag, der fra Begyndelsen har fremstillet sig som kriminel, under Undersøgelsen klart og tydeligt viser sig at være en reen Politisag (Lovforslagets § 16); der er endelig givet Regler for, hvad Landstinget ligeledes androg paa, hvorledes Dommeren igjennem Straffe politiet ved en offentlig og mundtlig Forhandling. I alle disse Retninger er der saaledes taget væsentligt Hensyn til de Anskuelser, der her i Thinget gjorde sig gjældende, og jeg kan ikke Andet end gjentagende udtale min Tak til den høitærede Justitsminister herfor. Jeg gjør